

на Дунава, прѣзъ сичка Мизія до малка скитіа (днешна Добруджа отъ *Добрица*): ясно е доказателството, че Мизія тогава была земя славенска, защото въ противенъ случай походить не щѣше да има цѣль, и Баянъ, като е дѣйствувалъ противъ славенитѣ за гръцка полза, не е щѣлъ да разваля тѣзи область. А послѣ, кото преминѣлъ Дунава въ Добруджа, той внесълъ опустошеніе въ сърцето на славенскитѣ жилища. Но скоро станѣло, види са, примиреніе; не са минѣли двѣ години — и славенитѣ вече въ сѣюзъ съ аваритѣ зели да обирѣтъ римскитѣ области. Голѣмата побѣда която Византийцитѣ одържѣли надъ тѣхъ при Одринъ (583), дало имъ за нѣколко време надтѣгъ и позволила имъ да проваждатъ войски доро и отвѣдь Дунава, въ сегашната влашка земя, за да усмиряватъ и тамшнитѣ славены (592, 596, 601). Но работата была свършена: на Славенитѣ принадлежала страната между Дунава и стара-планина, и по-нататѣкъ, на Югъ до Солунъ, и на юго-западъ задъ Охрида.

Ето що разказва старо едно сказаніе, писано на гръцкы, но по славенскы преданія: ⁽¹⁷⁾ «Ев-
«ропейскитѣ Мизи, които сега обыкновенно са вы-
«катъ *Българи* (сир. българскитѣ славены), които
«отколѣ мощната рѣка на Александра Македонскій
«накарала да са отдалечѣтъ отъ гората Олимпъ
«при Бруса къмъ сѣверный океанъ и мъртвото мо-
«ре, ⁽¹⁸⁾ послѣ като са минѣло много време, тѣ съ

⁽¹⁷⁾ Легендата за Св. Климента у Шафарика: *Prímatky Maholského písemnictví LVII.*

⁽¹⁸⁾ Тукъ Сѣв. Океанъ е Балтійското море, а мъртвото море е Нѣмското и сѣверната часть на Атлантика.